

Zadeva C-449/21

**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča**

Datum vložitve:

21. julij 2021

Predložitveno sodišče:

Cour d'appel de Paris (Francija)

Datum predložitvene odločbe:

1. julij 2021

Tožeča stranka:

Towercast

Toženi stranki:

Autorité de la concurrence

Ministère de l'Économie

Cour d'appel de Paris

Sodba z dne 1. julija 2021

I. Predmet postopka v glavni stvari

- 1 Družba TowerCast (v nadaljevanju: TowerCast) je pri Cour d'appel de Paris (višje sodišče v Parizu, Francija) vložila tožbo za razglasitev ničnosti odločbe francoskega Autorité de la concurrence (organ, pristojen za konkurenco), s katero je bila zavrnjena nadaljnja preučitev transakcije, s katero je družba TDF prevzela konkurenčno podjetje.

II. Navedene določbe

A. Pravo Unije

- 2 Člen 102 Pogodbe o delovanju Evropske unije (v nadaljevanju: PDEU) določa:

„Kot nezdržljiva z notranjim trgom je prepovedana vsaka zloraba prevladujočega položaja enega ali več podjetij na notranjem trgu ali njegovem znatnem delu, kolikor bi lahko prizadela trgovino med državami članicami.“

- 3 V uvodnih izjavah od 5 do 9 ter 20 in 24 Uredbe Sveta (ES) št. 139/2004 z dne 20. januarja 2004 o nadzoru koncentracij podjetij (v nadaljevanju: Uredba št. 139/2004) – ki je nasledila Uredbo Sveta (EGS) št. 4064/89 z dne 21. decembra 1989 o nadzoru koncentracij podjetij (v nadaljevanju: Uredba št. 4064/89) – je navedeno:

„(5) [Treba je] zagotoviti, da proces reorganizacije ne povzroča trajne škode konkurenci; [...]

(6) Zato je potreben poseben pravni instrument, ki omogoča učinkovit nadzor vseh koncentracij glede na njihov učinek na strukturo konkurence v Skupnosti in ki je edini instrument, ki se uporablja za tovrstne koncentracije. Uredba (EGS) št. 4064/89 je omogočila razvoj politike Skupnosti na tem področju. Ob upoštevanju izkušenj pa je treba to uredbo preoblikovati v zakonodajo, zasnovano za zadostitev izzivov bolj integriranega trga in prihodnje širitve Evropske unije. Skladno z načeloma subsidiarnosti in sorazmernosti iz člena 5 Pogodbe je v tej uredbi določeno le tisto, kar je nujno potrebno za izpolnitev cilja zagotavljanja neizkrivljene konkurence na skupnem trgu skladno z načelom odprtega tržnega gospodarstva s svobodno konkurenco.

(7) Člena 81 in 82 kljub uporabi za nekatere koncentracije v skladu s sodno prakso Sodišča ne zadostujeta za nadzor vseh dejanj, ki se lahko izkažejo za nezdržljiva s sistemom neizkrivljene konkurence, predvidene s Pogodbo. Ta uredba naj bo torej zasnovana ne le na členu 83, temveč predvsem na členu 308 Pogodbe, v skladu s katerim si lahko Skupnost izda dodatno pooblastilo za ukrepanje, potrebno za doseganje njenih ciljev [...].

(8) Predpisi, ki jih je treba sprejeti s to uredbo, naj veljajo za bistvene strukturne spremembe, ki vplivajo na trg prek državnih meja katere koli države članice. Takšne koncentracije naj se, kot splošno pravilo, rešujejo izključno na ravni Skupnosti, ob uporabi sistema ‚vse na enem mestu‘ in skladno z načelom subsidiarnosti.

(9) Področje uporabe te uredbe naj se določi glede na geografsko območje dejavnosti udeleženih podjetij in omeji s količinskimi pragovi, da bi lahko zajeli koncentracije z razsežnostjo Skupnosti. [...]

(20) Koncept koncentracije je primerno opredeliti tako, da zajema transakcije, ki povzročijo trajno spremembo nadzora udeleženih podjetij in tako strukture trga. [...]

(24) Da bi omogočili sistem neizkrivljene konkurence na skupnem trgu, v podporo politiki, ki se izvaja skladno z načeli odprtega tržnega gospodarstva s svobodno konkurenco, je treba s to uredbo omogočiti uspešen nadzor vseh koncentracij z vidika njihovega učinka na konkurenco znotraj Skupnosti. Skladno s tem je Uredba (EGS) št. 4064/89 uvedla načelo, da je treba koncentracijo z razsežnostjo Skupnosti, ki ustvarja ali krepi prevladujoči položaj, ki bi bistveno oviral učinkovito konkurenco na skupnem trgu ali njegovem znatnem delu, razglasiti za nezdržljivo s skupnim trgom.“

4 Člen 1 Uredbe št. 139/2004 določa njeno področje uporabe tako:

„1. Brez poseganja v člen 4(5) in člen 22 ta uredba velja za vse koncentracije z razsežnostjo Skupnosti, kakor so opredeljene v tem členu. [...]“

5 Člen 2(1) in (4) Uredbe št. 139/2004 določa:

„1. Koncentracije, za katere velja ta uredba, se presojujejo v skladu s cilji te uredbe in spodaj navedenimi določbami, zato da se ugotovi, ali so skladne s skupnim trgom ali ne.

Pri presoji Komisija upošteva:

(a) potrebo, da se ohrani in razvije učinkovita konkurenca na skupnem trgu, med drugim glede na strukturo vseh udeleženih trgov in dejansko ali potencialno konkurenco podjetij bodisi na območju Skupnosti ali zunaj le-te;

[...]

4. Kolikor je skupno podjetje, ki predstavlja koncentracijo v skladu s členom 3, ustanovljeno s ciljem ali učinkom usklajevanja konkurenčnega vedenja podjetij, ki ostanejo neodvisna, se to usklajevanje presoja po merilih iz člena 81(1) in (3) Pogodbe, zato da se ugotovi, ali je ravnanje skladno s skupnim trgom ali ne.“

6 Člen 3 določa:

„1. Šteje se, da koncentracija nastane, kadar se trajno spremeni nadzor zaradi naslednjih dejavnikov:

(a) združitve dveh ali več predhodno neodvisnih podjetij ali delov podjetij, ali

(b) pridobitve neposrednega ali posrednega nadzora enega ali več drugih podjetij ali njihovih delov s strani ene ali več oseb, ki že nadzorujejo vsaj eno podjetje, ali s strani enega ali več podjetij, bodisi z nakupom vrednostnih papirjev ali premoženja bodisi s pogodbo ali kakor koli drugače.

2. Nadzor nastane s pravicami, pogodbami ali drugimi sredstvi, ki ločeno ali skupno in ob upoštevanju ustreznih dejstev ali predpisov omogočajo izvajanje odločilnega vpliva na podjetje, in sicer:

- (a) lastništvo ali pravica do uporabe celotnega ali dela premoženja podjetja;
- (b) pravice ali pogodbe, ki zagotavljajo odločilni vpliv na sestavo, glasovanje ali sklepe organov podjetja.

3. Nadzor pridobijo osebe ali podjetja, ki:

- (a) imajo pravice ali so upravičeni do njih na podlagi zadevnih pogodb; ali
- (b) kljub temu, da nimajo teh pravic ali niso upravičeni do njih na podlagi takšnih pogodb, imajo pravico do uveljavljanja pravic, ki iz njih izhajajo.

[...]“.

7 Člen 21, naslovljen „Uporaba uredbe in pristojnost“ določa:

„1. Samo ta uredba se uporablja za koncentracije, kakor so opredeljene v členu 3, uredbe Sveta (ES) št. 1/2003, (EGS) št. 1017/68, (EGS) št. 4056/86 in (EGS) št. 3975/87 pa se ne uporabljajo razen pri skupnih podjetjih, ki nimajo razsežnosti Skupnosti in katerih namen ali cilj je usklajevanje konkurenčnega ravnanja podjetij, ki ostajajo neodvisna.

2. Komisija ima izključno pristojnost za sprejemanje odločb, predvidenih s to uredbo, ki jih lahko pregleda Sodišče.

3. Nobena država članica ne uporabi svojega nacionalnega prava o konkurenci za katero koli koncentracijo z razsežnostmi Skupnosti.“

8 Člen 22, ki določa možnost napotitve na Evropsko komisijo, določa:

„1. Ena ali več držav članic lahko zahteva, da Komisija pregleda vsako koncentracijo, kakor je opredeljena v členu 3, ki nima razsežnosti Skupnosti v smislu člena 1, a vpliva na trgovanje med državami članicami in grozi, da bo bistveno vplivala na konkurenco na ozemlju države članice ali držav članic, ki zahtevo vložijo. [...]“.

Nacionalno pravo

9 Člen L.430–2 code de commerce (trgovinski zakonik) določa:

„I.- Določbe člena L.430-3 in naslednjih tega naslova veljajo za vsako koncentracijo v smislu člena L.430-1, če so izpolnjeni ti trije pogoji:

- skupni svetovni promet brez davkov vseh podjetij ali skupine fizičnih ali pravnih oseb, ki so stranke koncentracije, presega 150 milijonov EUR;

- skupni promet brez davkov, ki ga v Franciji ustvarita vsaj dve zadevni podjetji ali skupini fizičnih ali pravnih oseb, presega 50 milijonov EUR;
- transakcija ne spada na področje uporabe Uredbe Sveta (ES) št. 139/2004 z dne 20. januarja 2004 o nadzoru koncentracij podjetij. [...]"

10 Člen L.430-9 trgovinskega zakonika določa:

„Organ, pristojen za konkurenco, lahko v primeru zlorabe prevladujočega položaja ali gospodarske odvisnosti z obrazloženo odločbo naloži zadevnemu podjetju ali skupini podjetij, naj v določenem roku spremeni, dopolni ali odpove vse sporazume in vse ukrepe, s katerimi se je izvedla koncentracija gospodarske moči, ki je omogočila zlorabe, tudi če so bili ti ukrepi predmet postopka, določenega v tem naslovu.“

11 Smernice o nadzoru koncentracij, ki jih je objavil organ, pristojen za konkurenco, v različici iz leta 2013, v točki 314, ki se nanaša na pogoje za izvajanje člena L.430-9 trgovinskega zakonika, določajo:

„Ta člen se uporablja za vsako zlorabo, ki je bila omogočena s koncentracijo, ne glede na to, ali je bila predmet postopka odobritve pred organom, pristojnim za konkurenco, ali, še prej, pred ministrom.“

III. Pravni okvir in dejansko stanje

- 12 Družba TDF Infrastructure je z naložbenim protokolom, sklenjenim 23. junija 2016, ki je bil spremenjen z aneksom z dne 30. junija 2016, pridobila vse delnice svojega konkurenta, Itas SAS, krovne družbo skupine, in prevzela izključni nadzor nad njo. Na upoštevnem francoskem trgu po zadevni transakciji ostajata le dva ponudnika storitev: TDF in TowerCast.
- 13 Transakcija prevzema družbe Itas, ki je pod pragovi, določenimi v členu 1 Uredbe št. 139/2004 in členu L-430-2 trgovinskega zakonika, ni privedla do nobenega postopka predhodnega nadzora koncentracije niti izvedbe postopka za napotitev na Evropsko komisijo, določenega v členu 22 Uredbe št. 139/2004.
- 14 Družba TowerCast je pri organu, pristojnem za konkurenco (v nadaljevanju: organ), z dopisom z dne 15. novembra 2017 vložila pritožbo, v kateri je trdila, da to, da je družba TDF 13. oktobra 2016 prevzela nadzor nad družbo Itas, pomeni zlorabo prevladujočega položaja, ker ovira konkurenco na veleprodajnih trgih, ki so višje in nižje v distribuciji digitalne prizemne televizije (v nadaljevanju: DPT), pri čemer se je bistveno okreplil že prevladujoč položaj družbe TDF na teh trgih.
- 15 Družbam skupine TDF (TDF infrastructure, TDF infrastructure Holding, Tivana France Holdings, Tivana Midco, Tivana Topco) je bilo 25. junija 2018 poslano obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah, v katerem jim je bilo očitano, da so „13. oktobra 2016 kot eno samo podjetje v smislu konkurenčnega prava, s tem, da

so prevzele izključni nadzor nad družbo Itas, zlorabile prevladujoči položaj, ki ga ima to podjetje na veleprodajnem trgu storitev razširjanja DPT“, kar bi lahko imelo za posledico preprečevanje, omejevanje ali izkrivljanje konkurence na veleprodajnem trgu storitev razširjanja DPT, kar je ravnanje, ki je prepovedano s členom L.420-2 trgovinskega zakonika in s členom 102 PDEU.

- 16 Organ je v odločbi št. 20-D-01 z dne 16. januarja 2020 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) ugotovil, da zloraba prevladujočega položaja, ki se očita družbam skupine TDF, ni bila dokazana in da torej ni treba nadaljevati postopka.
- 17 Družba TowerCast je zoper to odločbo vložila tožbo in predlaga, naj se razglasi za nično. Družbe skupine TDF Cour d'appel de Paris (višje sodišče v Parizu) predlagajo, naj to odločbo v vseh točkah potrdi in zavrne tožbo družbe TowerCast. Organ, pristojen za konkurenco, minister, pristojen za gospodarstvo, in državno tožilstvo, ki se strinjajo z analizo iz izpodbijane odločbe, predložitvenemu sodišču prav tako predlagajo, naj to tožbo zavrne.

IV. Trditve strank

A. Organ, pristojen za konkurenco

- 18 Organ v izpodbijani odločbi in pred predložitvenim sodiščem trdi, da je bila s sprejetjem uredb št. 4064/89 in št. 139/2004 izvedena jasna razmejitev med nadzorom koncentracij in nadzorom protikonkurenčnih ravnanj in da je z uvedbo posebnega sistema nadzora koncentracij na ravni Evropske unije *de facto* zastarala uporaba sodne prakse Continental Can, ki je nastala, ko še ni obstajal evropski sistem nadzora koncentracij.
- 19 Ta organ v bistvu meni, da čeprav se po začetku veljavnosti Uredbe št. 4064/89 člen 102 PDEU še naprej uporablja za zlorabe, ki jih je mogoče ločiti od same koncentracije, pa je njegova uporaba za strukturno koncentracijo v smislu Uredbe št. 139/2004, čeprav z navedeno uredbo ni izrecno izključena, zdaj brezpredmetna.
- 20 Poudarja tudi, da člen 3 Uredbe št. 139/2004 – enako kot člen 3 Uredbe št. 4064/89 pred tem – koncentracijo opredeljuje na podlagi materialnega merila in ne glede na pragove, določene v členu 1 Uredbe. Iz tega sklepa, da se Uredba št. 139/2004 uporablja izključno za koncentracije, kot so opredeljene v zgoraj navedenem členu 3, zaradi česar je uporaba člena 102 PDEU za koncentracijo brezpredmetna, če ni podano ločeno ravnanje zadevnega podjetja po tej transakciji.
- 21 Enako analizo je organ podal v zvezi z uporabo nacionalnega prava, to je člen L.420-2 trgovinskega zakonika, pri čemer je ugotovil, da so postopki v zvezi s protikonkurenčnimi ravnanji in postopki v zvezi z nadzorom koncentracij različni in medsebojno nezdružljivi.

B. TowerCast

- 22 Družba TowerCast s tožbo izpodbija to razlago besedil. Sklicuje se predvsem na cilj, ki se mu sledi že od Pogodbe EGS, ki je vzpostaviti sistem, ki zagotavlja neizkrivljeno konkurenco na skupnem trgu, in se sklicuje na načela, navedena v zgoraj navedeni zadevi Continental Can, za katera meni, da so še vedno upoštevna. Opozarja, da so bila ta načela omenjena še v več poznejših zadevah (sodbi z dne 21. septembra 2005, EDP/Komisija, T-87/05, EU:T:2005:333, točki 46 in 47, ter z dne 14. decembra 2005, General Electric/Komisija, T-210/01, EU:T:2005:456, točka 86) in predlaga pravno mnenje v podporo svoji trditvi, da organi in sodišča držav članic večinoma nadaljujejo z uporabo sodne prakse „Continental Can“.
- 23 Poleg tega se sklicuje na neposredni učinek člena 102 PDEU in v zvezi s transakcijami pod pragovi zahteva naknadni nadzor skladnosti s tem členom.
- 24 Poudarja, da uredb št. 139/2004 in št. 1/2003 sicer ni mogoče uporabljati skupaj v isti zadevi, vendar se Uredba št. 139/2004 izključno uporablja le za koncentracije, ki spadajo na njeno področje uporabe, torej tiste z razsežnostjo Skupnosti ali ki jih na Komisijo napotijo nacionalni organi, pristojni za konkurenco, ali stranke.
- 25 V odgovor drugim strankam trdi, da nadzor, omejen na posamezna dejanja, ki sestavljajo zlorabo, ne omogoča obravnavanja koncentracij, ki pomembno ovirajo konkurenco zaradi bistvene okrepitve prevladujočega položaja pridobitelja, in dodaja, da sistem napotitve iz člena 22 Uredbe št. 139/2004 ne zadostuje za zagotovitev zadovoljivega nadzora, saj je neobvezen in sprožen zgolj po diskreciji držav članic. Opozarja tudi, da Komisija do nedavnega ni želela preučiti operacij pod nacionalnimi pragovi za nadzor.

C. Druge stranke v postopku

- 26 Minister, pristojen za gospodarstvo, se strinja z analizo organa. Tudi družbe skupine TDF, ki so intervenirale, se strinjajo z njo. Poleg tega opozarjajo, da je Sodišče v sodbi z dne 7. septembra 2017, Austria Asphalt (C-248/16, EU:C:2017:643, točke od 30 do 33), odločilo, da se člena 101 in 102 PDEU ne uporabljata za transakcije, ki jih je mogoče opredeliti kot koncentracijo v smislu člena 3 Uredbe št. 139/2004, neodvisno od presejanja pragov. Nazadnje poudarjajo pravno negotovost, ki naj bi jo povzročila uporaba člena 102 PDEU za koncentracije, kot je zadevna, ker bi jih bilo mogoče na tej podlagi izpodbijati tudi več let po njihovi izvedbi, in tveganje razhajanj zaradi razdrobljenosti sporov o nadzoru koncentracij.

V. Analiza predložitvenega sodišča

- 27 V sodbi Continental Can (sodba z dne 21. februarja 1973, Europemballage in Continental Can/Komisija, 6/72, EU:C:1973:22) je Sodišče ugotovilo, „da ob neobstoju izrecnih določb ni mogoče domnevati, da je Pogodba, ki je s členom 85

prepovedala nekatere sklepe preprostih podjetniških združenj, ki izkrivljajo konkurenco, ne da bi jo odpravili, v členu 86 vendarle dovolila, da lahko podjetja, potem ko so se združila v organsko enoto, dosežejo tak prevladujoč položaj, da bi bila kakršna koli resna možnost konkurence dejansko izključena“. Sodišče je na tej podlagi sklepalo, da „lahko zato zlorabo pomeni to, da podjetje s prevladujočim položajem tak položaj okrepi do te mere, da bi taka prevlada resno ovirala konkurenco, kar pomeni, da bi bil nadaljnji obstoj omogočen le podjetjem, katerih ravnanje bi bilo odvisno od prevladujočega podjetja“.

- 28 Ta sodna praksa se običajno razlaga tako, da se z njo priznava, da okrepitev prevladujočega položaja z zunanjo rastjo, ki bi lahko izključila vsakršno resno možnost za konkurenco, ob upoštevanju zastavljenih ciljev ni mogoče izključiti s področja uporabe člena 102 PDEU (prej člen 86 Pogodbe EGS), določbe primarne prava z neposrednim učinkom.
- 29 Ta odločba pa je bila izdana, ko evropsko pravo ni poznalo nobenega mehanizma nadzora koncentracij. Unija je odtlej sprejela predpise, ki urejajo tiste koncentracije, ki lahko bistveno ovirajo učinkovito konkurenco na skupnem trgu ali na njegovem znatnem delu.
- 30 Navesti je treba, da je bilo za preprečitev dvojne analize, *ex ante* in *ex post*, transakcij, ki spadajo na njuno področje uporabe, z zaporednima uredbama o nadzoru koncentracij določeno, da se za koncentracije z razsežnostjo „Skupnosti“, ki so predmet predhodnega nadzora, ne morejo uporabiti tudi določbe uredb (uredbi št. 17 in št. 1/2003) o uporabi členov, ki prepovedujejo protikonkurenčna ravnanja (člena 85 in 86 Pogodbe ES, ki sta postala člena 101 in 102 PDEU).
- 31 Člen 3 Uredbe št. 139/2004 poleg tega vsebuje vsebinsko opredelitev pojma koncentracije brez sklicevanja na pragove, navedene v členu 1, ki omogočajo opredelitev koncentracije z razsežnostjo Skupnosti. Zdi se torej, da izključitev iz člena 21 lahko velja za vse transakcije, ki ustrezajo opredelitvi iz člena 3, ne da bi bilo pomembno, da ne dosegajo praga za obvezni nadzor.
- 32 Vendar je v uvodni izjavi 7 Uredbe št. 139/2004 navedeno, da „[č]lena 81 in 82 kljub uporabi za nekatere koncentracije v skladu s sodno prakso Sodišča ne zadostujeta za nadzor vseh dejanj, ki se lahko izkažejo za nezdržljiva s sistemom neizkrivljene konkurence, predvidene s Pogodbo [...]“, zaradi česar se predložitveno sodišče sprašuje, ali se sodna praksa iz zadeve Continental Can uporablja tudi za transakcijo, kakršna je obravnavana, za katero ni sporno, da ustreza opredelitvi iz zgoraj navedenega člena 3 in katere učinki na konkurenco niso bili predmet predhodnega nadzora.
- 33 Zdi se, da novejša sodna praksa Sodišča ni opredeljena do vprašanja, ali se izključitev iz člena 21 Uredbe št. 139/2004 uporablja tudi za take koncentracije, ki niso bile predmet predhodnega nadzora.
- 34 V zgoraj navedeni sodbi z dne 7. septembra 2017 v zadevi C-248/16, Austria Asphalt, je Sodišče opozorilo:

„31. [...] uredba [...] je del zakonodajnega okvira, katerega namen je izvajati člena 101 in 102 PDEU ter vzpostaviti sistem nadzora, s katerim se zagotavlja, da se konkurenca na notranjem trgu Unije ne izkrivlja.

32. Kot je razvidno iz člena 21(1) Uredbe št. 139/2004 se zgolj ta uredba uporablja za koncentracije, kot so opredeljene v členu 3 te uredbe, za katere se Uredba št. 1/2003 načeloma ne uporablja [poudarek predložitvenega sodišča].

33. Zadnjenavedena uredba pa se še vedno uporablja za ravnanja podjetij, pri katerih sicer ne gre za koncentracijo v smislu Uredbe št. 139/2004, vendar je lahko njihova posledica koordinacija med temi podjetji, ki je v nasprotju s členom 101 PDEU, zaradi česar so ta ravnanja pod nadzorom Komisije ali nacionalnih organov za varstvo konkurence.“

35 Vendar se zdi, da Sodišče ni pojasnilo morebitnih izjem od načela, navedenega v točki 32 sodbe, niti se ni izreklo o vprašanju, ali se razlaga iz sodbe Continental Can še vedno lahko uporablja, zlasti za koncentracije pod pragovi obveznega nadzora, ki niso bile predmet nobene preučitve v okviru obveznega predhodnega nadzora, niti nobene zahteve za napotitev na Komisijo na podlagi člena 22 Uredbe št. 139/2004.

36 Ob upoštevanju neposrednega učinka, ki ga ima člen 102 PDEU, in obsega, ki bi ga bilo mogoče pripisati določbam, ki urejajo koncentracije (člen 21(1) Uredbe št. 139/2004), predložitveno sodišče dvomi o tem, kako je treba razlagati zadnjenavedene določbe glede tega, da pravil o konkurenci, ki izhajajo iz primarnega prava, „načeloma“ ni mogoče uporabiti za transakcijo, ki, kot v obravnavanem primeru:

- bi lahko ustrezala opredelitvi iz člena 3 Uredbe št. 139/2004,
- ni bila predmet predhodnega nadzora ne na podlagi evropskega prava ne na podlagi nacionalnega prava, ki se uporablja za koncentracije,
- in ki tako ne povzroča nobene nevarnosti kumulativne uporabe uredb št. 139/2004 in št. 1/2003 ali protislovja, ki bi izhajalo iz dvojne analize, *ex ante* in *ex post*.

37 To težavo pri razlagi potrjuje preučitev nacionalnih odločb, na katere se sklicujejo stranke in iz katerih izhaja neenotna uporaba prava Unije.

VI. Obrazložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe

38 Ker se zdi, da Sodišče še ni odločilo o pravnem vprašanju, ki je sporno v tej zadevi, je treba ob upoštevanju ugotovljenih razlik pri razlagi ter za zagotovitev enotne razlage in uporabe prava v Uniji Sodišču predložiti vprašanje za predhodno odločanje.

VII. Vprašanje za predhodno odločanje

- 39 Cour d'appel de Paris (višje sodišče v Parizu) Sodišču Evropske unije predloži naslednje vprašanje za predhodno odločanje.

„Ali je treba člen 21(1) Uredbe Sveta (ES) št. 139/2004 z dne 20. januarja 2004 o nadzoru koncentracij podjetij razlagati tako, da nasprotuje temu, da nacionalni organ, pristojen za konkurenco, koncentracijo, ki nima razsežnosti Skupnosti v smislu člena 1 zgoraj navedene uredbe in ki je pod pragovi za obvezni predhodni nadzor, ki jih določa nacionalno pravo, ter glede katere ni bilo napoteno na Evropsko komisijo v skladu s členom 22 navedene uredbe, glede na strukturo konkurence na trgu nacionalne razsežnosti opredeli kot zlorabo prevladujočega položaja, ki je prepovedana s členom 102 PDEU?“